

Har dyr og mennesker en indre gps?

På tværs af oceaner, ørkener, bjerge og floder finder bortkomne kæledyr ofte hjem til deres ejere. Hvordan bærer de sig ad?

af Tony Ortzen,
redaktør

Mange af os har været nervøse, når et kæledyr er forsvundet fra hjemmet. Ofte kommer de dog hjem efter en dag eller to og modtages med glæde af ejerne.

Men nogle kæledyr forsvinder sporløst i månedsvis eller årevis. Der

©Shutterstock

er utallige beretninger fra hele verden om, hvordan dyr har rejst tusinder af kilometer - ofte gennem uvejsomt terræn eller endda over havet - for at finde hjem. Tilsyneladende ved hjælp af en form for psykisk radar.

I forbindelse med forberedelserne til en bog om bl.a. dyrs psykiske evner indsamlede jeg sådanne beretninger fra kæledyrsejere. Her er et par eksempler. De giver stof til eftertanke. For hvordan lykkes det vores firbenede venner at finde hjem langvejs fra? Og har mennesker den samme indre gps, uden at vi er klar over det?

Tapper terrier

En af de mest forbavsende beretninger om dyr, der bliver genforenet med deres ejere, handler om terrieren Hector, hvis ejer Willem Mante var kaptajn på det hollandske fragtskib SS Simaloer.

Hector løb altid frit omkring, når skibet lå i havn, men kom tilbage, før det satte sejl. En skæbnesvanger dag kunne en panisk og trist Willem dog konstatere, at Hector var blevet ladet tilbage, idet SS Simaloer var afsejlet fra Vancouver havn i Canada med kurs mod Japan. Han forligede sig med tanken om, at han aldrig ville se sin højtelskede kammerat igen.

Den næste morgen bemærkede en officer på et andet skib ved navn SS Hanley, der lå i havn i Vancouver, at en ruhåret terrier var på vej op ad landgangsbroen.

"Han så ud, som om han var på en mission og ikke bare gik omkring",

© Colounfox

Hvordan vidste Hector, at hans ejer var på vej til Japan?

Keeno slæbte sig af sted med en fælde i benet.

sagde officeren. "Efter at have travet rundt på dækket gik han nedenunder for at snuse til vores last, hvorefter han gik sin vej igen." Andre sømænd bemærkede, at hunden undersøgte tre øvrige skibe.

SS Hanley skulle til Yokohama i Japan, men først, da skibet havde lagt Vancouver bag sig og sejlet i to timer, opdagede besætningen, at Hector var ombord.

Som de nærmede sig Japan efter 19 dage, blev den firebenede blinde passager mere og mere urolig. Da SS Hanley sejlede ind i Tokyo Bay, ry-stede hunden af ophidselse.

Mens skibet blev losset, gled et andet fartøj ind i havnen og kastede anker omkring 300 meter væk. En gruppe sømænd fra det nyligt ankomne skib roede i en lille båd tæt ved SS Hanleys agterstav.

I takt med, at den lille båd nærmede sig, begyndte Hector at hyle af ophidselse. Pludselig hoppede den tapre hund i vandet tæt på båden, svømmede helt derhen og blev hevet ombord - af blandt andet Willem, som Hector bogstaveligt talt havde krydset et helt ocean for.

Men hvorfor valgte Hector et skib med kurs mod Japan i stedet for et af

de andre fartøjer, der lå for anker i Vancouver? "Der er ingen logisk forklaring," indrømmer Willem. "Vi kan ikke gøre rede for det, men kun være forbløffede over, at det rent faktisk fandt sted."

Såret og alene i ørken

Keeno er en to år gammel hund, som blev væk i en ørken i Idaho, mens hun hjalp sin ejer, rancheren Van Price, med at indfange kvæg, der var kommet på afveje. Price forsøgte desperat at spore hende bagefter, men uden held.

Price opgav håbet om nogensinde at gense Keeno. "Der er ikke andet på de kanter end salvie, lava, klapperslanger og prærieulve", sagde han. "Og der er kun vand i Lost River."

Price begyndte dog at modtage opkald fra andre ranchere, som havde set Keeno, men ikke fået hende til at stoppe.

Uheldigvis blev hendes ene forben fanget i en saksefælde for prærieulve, og den skar næsten igennem knoglerne. På en eller anden måde lykkedes det dog hunden at bryde den kæde, som holdt fælden fæstnet til en pæl.

Det tog Keeno 120 dage at rejse 80 km til Butte City i Idaho. Mens hun

Silky vandrede næsten 2.000 km.

humpede ned ad gaden, blev hun set af nogle børn, som så fodrede hende. Det gjorde hende så tillidsfuld, at hun lod dem komme tættere på og fjerne fælden fra hendes ben.

Byens borgmester kontaktede Pricess bror, som hentede Keeno og kørte hende de sidste 32 km hjem.

En henrykt ejer kaldte på Keeno i det øjeblik, han så sin brors varevogn. Skønt hendes ben var knust, lykkedes

det hende alligevel at hoppe ud af vognen for at hilse på ham.

Katte kan også

Kattes evner til at finde vej er lige så imponerende som hundes. Tag fx Silky, en rød hankat, som tog på campingferie med sine ejere, ægteparret Philips, omkring 300 km nord for Queenslands hovedstad Brisbane.

Ægteparret lod Silky komme uden-

for en aften - og så ham først igen ni måneder senere i deres hjem i Reservoir, en forstad til Melbourne.

"Han var tynd som en bønnestage og lugtede som en svinesti", sagde Ken Philips, "men da jeg kaldte på ham, lyste hans øjne op, og han begyndte at spinde." Og længden på Silkys rejse? Forbløffende 1.905 km!

Har vi også en indre gps?

De mange beretninger om dyrs fantastiske stedsans fører til spørgsmålet: Har vi mennesker også en indre gps, der hjælper os med at finde vej? Det har zoolog Robin Baker ved University of Manchester undersøgt.

Studiet involverede 400 deltagere, som med bind for øjnene blev transporteret ad snørklede veje op til 50 km væk fra universitetet. Dernæst blev de bedt om at pege i den retning, som de mente, at universitet lå i.

Øvelsen blev derefter gentaget, uden at deltagerne havde bind for øjnene. Baker forventede, at de så ville klare opgaven bedre, men det modsatte skete: de ramte oftere plet, når de ikke kunne se noget.

Hverken solens varme eller dens placering på himlen gjorde nogen forskel, for man fik samme resultater på kolde, overskyede dage.

"De fleste deltagere kunne ikke forklare, hvorfor de pegede i en bestemt retning. De sagde, at det bare føltes rigtigt", fortæller Baker.

I forbindelse med andre tests, som indgik i studiet, blev den ene halvdel af deltagerne iført hjelme med magneter, mens den anden halvdel bar hjelme med uvirksomme magneter.

Resultatet var markant: Dem med magneter i hjelmene blev helt desorienterede, mens de andre deltagere fortsat havde en god fornemmelse af den rigtige retning.

Ifølge Baker viser disse forsøg, at mennesket har en magnetisk retningssans - en "indre gps". Han finder opdagelsen af denne nye sans meget interessant. "Jagten er indledt på nye opdagelser, som kan øge vores forståelse og skærpe vores viden om denne nye egenskab", udtaler han. □

Gengivet fra magasinet Psychic News, hvor Tony Ortzen er redaktør, www.psychicnews.org.uk

© Colourbox